



Prepayday

Kees Krick

Licentie

Dit werk is gelicenseerd onder de Creative Commons-licentie met als specificatie 'Naamsvermelding - NietCommercieel - GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie'. Dit houdt in dat gebruiker het werk mag kopiëren, verspreiden en doorgeven onder naamsvermelding van de auteur. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Bewerken is niet toegestaan. Afwijken van deze licentie is niet toegestaan zonder toestemming van de auteur.



www.keeskrick.com

1.

Ik vond hem op weg naar huis. Het was avond, al een tijdje donker en ik reed een benzinstation binnen, stapte in gedachten verzonken uit en stak het vulpistool in de tankopening. Het was een kille avond en met mijn handen diep in mijn jaszakken gestoken dwaalde mijn blik af naar de grond. De lus van de brandstofslang reikte bijna tot aan het asfalt en het voorwerp waar het allemaal mee begon lag er precies onder. Ik bukte en raapte het op. Man, wat prees ik mijzelf gelukkig dat juist ik dat ding vond. Ja, toen nog wel. Het was namelijk een mobiele telefoon. Het nieuwste model, met de modernste snufjes erop. Peperduur, toevallig had ik hem de dag ervoor nog in een folder zien staan.

Snel stopte ik het apparaat in mijn jaszak, rekende af en stapte in mijn auto. Ik haalde de telefoon meteen weer tevoorschijn en trok de beschermhoes los. Er zat geen enkel krasje op het display. Ik raakte een toets aan en een felblauw licht priemde in mijn ogen. Hij deed het nog ook!

Achter mij klonk een claxon en in de spiegel zag ik een serie lichtflitsen. De bestuurder in de auto achter mij had blijkbaar haast. Geïrriteerd stopte ik het apparaat in mijn jaszak en ik startte de auto. Weer liet de claxon van zich horen, langer en feller dit keer. Snel schakelde ik in zijn achterruit en pas op het allerlaatste moment weerstond ik de neiging het koppelingspedaal op te laten komen om zo een afdruk van een trekhaak bij mijn ongedurige achterbuurman achter te laten. In plaats daarvan reed ik op mijn gemak naar huis.

Met het toestel in mijn ene hand en een glas bier in de andere, liet ik mij op de bank zakken. Het was een slank en klein toestel, dat telefoontje. Glimmende knopjes en een groot aanraakscherm met bewegende pictogrammen. Ik moest het houden, o, wat wilde ik het graag houden, maar ik wist ook dat mijn vrouw zou eisen dat ik het teruggaf. Zelfs een briefje van tien bracht ze nog naar het politiebureau. Ik nam een slok, zette het glas weg en pakte mijn eigen apparaat erbij. Een lomp ding met een klein onleesbaar scherm, een barst van boven tot onder in de kunststof behuizing en een loodzware accu die al na een halve dag leeg was.

Ik mocht van haar geen nieuwe kopen. Hij doet het toch nog, zei ze als ik er weer eens over begon. Ik keek beurtelings naar beide toestellen. Links die van mij, rechts het sieraad dat mijn aandacht opslurpte. Ik voelde mij een beetje een ekster.

Er klonk geluid uit de hal. Snel schoof ik mijn nieuwe telefoon onder het zitkussen van de bank. Met haar jas en schoenen nog aan stormde Elsie de kamer binnen.

Ze staaarde mij enkele tellen aan. ‘Wat zit jij stijfjes op de bank?’ Ze vroeg het met een felheid die ik van haar gewend was.

Ik keek op van het scherm van mijn oude telefoon. ‘Ik ben net terug van de zaak. Ik kijk even of we nog genoeg saldo op de bankrekening hebben. Als de accu het toestaat tenminste.’

Ze keek me kort maar scherp aan. ‘Mark? Je gedraagt je vreemd. Verberg je iets? Je doet toch geen stiekeme dingen?’

‘Ik? Stiekeme dingen? Je komt net binnen en oordeelt iets te snel, dame.’ Ik lachte schamper. ‘Ik haal het niet eens in mijn hoofd. Nog voor ik er aan denk heb je me al betrappt. Je hebt er een extra zintuig voor.’ Ze was zo jaloers en achterdochtig als de pest, maar ik was niet zo dom om dat te zeggen.

‘Nou, als je dat maar weet,’ zei ze pinnig.

‘Wat zie je er trouwens gejaagd uit?’

‘Ik was al bijna thuis, maar had iets laten liggen. Dus ben ik helemaal terug naar het werk gereden. Mijn autopapieren. Ze lagen nog op mijn bureau. Stom van mij. Wat een pokkeneind in de spits!’

Ze liep naar de eettafel, schopte haar schoenen uit en drapeerde haar jas netjes over een stoel, naast die waar mijn eigen jas al half vanaf was gegleden. Ik gespte mijn oude telefoon met de clip aan mijn broekriem - het leek meer op een stuk ballast - en stond op. ‘Ik moet nog eten,’ zei ik. ‘Wil jij ook iets?’

Ze knikte. Ik liep naar de keuken en rommelde wat in de vriezer. ‘Er moet nog macaroni zijn van vorige week.’

‘Dat heb ik gisteren opgegeten.’

‘O. Gisteren zei je?’

‘Jij lag op bed en ik had honger.’

Ze was weer eens laat thuis gekomen, herinnerde ik mij. Dat gebeurde vaak de laatste tijd. Carrièrevrouw, dan krijg je dat, zei ze als ik daar een opmerking over maakte. Ik trok de koelkast open. Daarna de voorraadkast. En ook de kastjes boven het aanrecht. Overal trof ik

lege ruimte aan die schreeuwde om te worden gevuld. ‘Een cracker met boter dan maar?’ vroeg ik weifelend. Meer was er in huis niet te vinden.

‘Laat maar, ik duik meteen in bad. Vergeet niet om morgen na je werk even langs de supermarkt te gaan, schat, het wordt weer een latertje voor mij.’

Alweer. Niet eens een vraag. Niet: komt het jou uit, niet: zal ik voor de verandering eens wat eerder thuiskomen, schat?

Elsie’s voetstappen stierven weg op de trap en kort daarna hoorde ik het geluid van stromend water in de badkamer. Ergens had ik het idee dat de achterdocht en jaloezie van mijn vrouw met haar eerste man te maken hadden. Ja, ze was al een keer eerder getrouwd geweest. Meerdere jaren zelfs, tot ze erachter kwam dat hij haar belazerde. Over het hoe en waarom liet ze maar bar weinig los. Sowieso was het haar zomaar een keertje ontglipt nadat we een paar flessen wijn hadden opengemaakt en was ze er anders waarschijnlijk helemaal nooit over begonnen. Van tijd tot tijd probeerde ik wel om er meer over te weten te komen, maar het was telkens tevergeefs en op een gegeven moment stopte ik maar met roeren in het verleden. Inmiddels waren we vele jaren getrouwd en zou ze beter moeten weten wat ze aan mij had.

Het water in de badkamer stroomde nog steeds. Plechtig tilde ik het zitkussen op, pakte de telefoon, gaf er nog net geen kusje op en begon op knoppen te drukken. Telefoons. Ken je er een, dan ken je ze allemaal. Ik opende het adresboek en een lange lijst met namen gloeide op. Nou ja, namen... Ik zag alleen maar vrouwenamen. Opmerkelijk. Meteen was mijn nieuwsgierigheid gewekt en ik onderzocht de telefoon nog wat beter. Het was toen dat ik de berichten vond. Er stonden er nogal wat en ik opende er een paar in willekeurige volgorde.

“cu donderdag 20:00 parkeerterrein noordkant.”

Niet echt spannend, wel wat vreemd. Een andere proberen dan maar.

“Moet je zien. Vanavond bij hotel? xxx”

Kijk, dat werd al beter. Hoewel ik er nog steeds weinig van begreep. Ik opende nog een tiental berichten. Ze waren veelal van verschillende vrouwen en wat mij opviel, was dat de berichtenuitwisseling met elk van de vrouwen na korte tijd abrupt stilviel. Ik moest lachen. De eigenaar van deze telefoon, ongetwijfeld een man, maakte geheime afspraakjes tot hij zijn interesse verloor – of werd gedumpte door de dames. Hoe zouden ze er uitzien?

Met stijgende verbazing opende ik het ene na het andere bericht. Het ging altijd om ontmoetingen op afgelegen plekken. Ik kende de locaties, ze lagen stuk voor stuk in de buurt van de ringweg. Benzinepompen, carpoolplekken, het meertje, een hamburgerrestaurant, een hotel, het parkeerterrein langs de startbaan van het regionale vliegveld. Veel berichten waren erotisch van aard, enkele uitschieters bijna pornografisch. Altijd volgde na een paar duidelijk aftastende berichten een voorstel voor een heimelijke ontmoeting.

Nu het nieuwtje eraf was en de berichten me begonnen te vervelen, hield ik het voor gezien. Ik dacht na. Hoe maakte ik hier mijn eigen telefoon van? In elke telefoon zit een chip waaraan het telefoonnummer is gekoppeld. Dat wist zelfs ik nog wel. Vervang de chip en het toestel heeft een ander nummer. Dus als ik de chip uit mijn eigen telefoon in het gevonden toestel plaatste was ik klaar! Al mijn berichten, mijn telefoonboek én mijn eigen telefoonnummer, het hele zwikje verhuisde dan in één keer mee naar de nieuwe telefoon. Eenvoudiger kon haast niet.

Maar net toen ik de chips wilde verwisselen draaide Elsie boven de kraan dicht. Als ik mijn eigen chip in het nieuwe toestel wilde plaatsen moest ik nu wel heel snel zijn. Terwijl ik naar de knop reikte om het toestel uit te schakelen, begon het apparaat plotseling hevig te trillen en het blauwe licht flikkerde alsof het een op scherp gestelde bom was. Van schrik liet ik de telefoon uit mijn handen vallen. Het stuiterde op de grond en hield abrupt op met trillen. Ik raapte hem op en met een bang gevoel keek ik op het scherm. Er stond een knipperende enveloppe. Er was zojuist een nieuw bericht binnengekomen.

2.

Met slaperige ogen liep ik de trap af, huiverde en trok de ceintuur van mijn ochtendjas nog wat strakker aan. In de woonkamer tikte ik op de knop van de thermostaat. Ik hoorde een klik en er verscheen een vlammetje op het display. Het zou nog wel even duren voordat de kamer warm werd.

Elsie was al naar haar werk. Ik diepte mijn nieuwe telefoon op uit een lade en moest inwendig lachen. 's Avonds was ik in eerste instantie geschrokken toen een nieuw bericht de telefoon deed trillen, maar al snel kon ik de verleiding niet weerstaan en had ik het bericht geopend. 'Kan niet wachten. Wil je snel zien,' stond er. De afzender was ene Jessica. Even aarzelde ik en vroeg ik mij af of ik dit wel kon maken, maar toen begon mijn wijsvinger als vanzelf op het scherm te tikken: 'Morgenavond acht uur naast de startbaan.' Voor ik mij kon bedenken drukte ik op verzenden, schakelde het toestel uit en verwisselde als een razende de chips. Ik voelde mij vreemd opgelaten. Even voelde ik hoe het moest zijn om dit soort stiekeme dingen te doen, ook al was het slechts een practical joke. Die Jessica zou morgenavond mooi voor niets bij het vliegveld staan te ijsberen.

In ieder geval was het nu echt mijn telefoon: mijn chip zat er in.

Een uur later zat ik op mijn werk. Het beloofde weer een lange en saaie dag te worden. Mijn kamergenoot kwam net met een dienblaadje koffie de kamer binnen gelopen. Hij zette eerst zijn eigen bekertje naast zijn computer, schoof het dienblad op een archiefkast en plaatste het andere bekertje pal naast mijn toetsenbord. Zijn blik gleed naar een punt ergens op het bureaublad en ik volgde zijn blik.

Hij floot zachtjes, helde voorover en graaide met zijn hand de telefoon weg voor ik hem kon tegenhouden.

'Toe maar! Meneer heeft zich met het topmodel verwend!'

Ik stak gebiedend mijn hand uit. 'Geef terug, Thomas.'

Zijn wijsvinger flitste over het toetsenbordje. Hij hield de mobiele telefoon op ooghoogte tussen ons in en zei: 'Kijk eens wat vriendelijker!'

'Wat?'

Flits.

Mijn mond viel open.

‘Je kijkt alsof je niet wist dat er een camera in zit.’

‘Ik wist niet dat er een camera in zit.’

Hij reikte mij de telefoon aan en ik staarde in mijn eigen kwade gezicht. ‘Jezus, wat een hoofd.’

Thomas keek me schattend aan. ‘Je wist het écht niet, hè. Mijn god, hij koopt de duurste telefoon die er te vinden is en weet niet eens wat er op zit. Het scherm is aanraakgevoelig, dat wist je vast ook niet?’

Ik ging er wijselijk niet op in. ‘Hoe krijg ik dat er weer vanaf? Die foto, bedoel ik.’ Ik keek hulpeloos naar het kwade gezicht op het scherm.

‘Geef maar hier, techneut.’

Thomas nam de telefoon van mij over en drukte op de toetsen alsof hij het ding al jaren had. Plotseling bevroor zijn vinger. ‘Krijg nou wat!’

‘Wat krijg ik?’

‘Ouwe viezerik!’ Een scherpe blik. ‘Je had me even te pakken, ik trapte er met open ogen in. Ja, ja, jij wist niet dat er een camera in dit ding zit. Leugenaar. Weet je vrouw hiervan?’

‘Moet ik mijn vrouw toestemming vragen voordat ik iets koop?’ vroeg ik met een stalen gezicht.

‘Niet daarvoor.’ Thomas drukte de telefoon onder mijn neus. ‘Hiervoor.’

Ik pakte het toestel aan en voor de tweede keer in vijf minuten viel mijn mond wijd open. ‘Wie is dat?’

Zijn ogen schoten vuur. ‘Dat kun je mij beter vertellen!’

Een bevallige jongedame keek mij stralend aan. Thomas drukte op een knop en de foto maakte plaats voor een nog mooiere dame. Mijn wangen begonnen te gloeien. ‘Hoe komen die vrouwen in mijn telefoon terecht?’

‘Laat ik een gokje wagen: omdat jij een camera op ze hebt gericht?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik begreep het niet. Dit kon niet. Dit was mijn telefoon. Althans, het was mijn chip, en dus ook mijn telefoonnummer. Maar foto’s werden blijkbaar in de

telefoon zelf opgeslagen, en niet op de chip. Dat wist ik niet. Hoe kon ik het weten? Had ik het moeten weten?

Thomas had een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Afkeer, boosheid en nog een zweem van andere emoties die ik niet meteen kon thuisbrengen. Het leek of hij mij ineens met heel andere ogen bekeek. ‘Je gaat mij toch niet vertellen dat je vreemd gaat?’

‘Zeg, ben ik soms verantwoording aan jou verschuldigd?’ antwoordde ik gepikeerd. Ik voelde mij in verlegenheid gebracht. Wist ik veel dat er rare foto’s op die telefoon stonden! ‘Je bent mijn vrouw niet.’

‘Aha, gezien je reactie geef je toe dat je je vrouw belazert.’

Ik voelde mij in de hoek gedrukt en probeerde een excuus te bedenken. Mijn collega was nogal strikt en rechtlijnig wat betreft zijn wereldbeeld. In wat goed en slecht was. In wat iemand wel en niet behoorde te doen. In zijn ogen, althans. Als ik koos voor de gemakkelijke weg, door toe te geven dat ik deze telefoon op straat gevonden had, dan zou hij net als mijn vrouw eisen dat ik alle mogelijke moeite zou doen om het toestel aan de rechtmatige eigenaar terug te geven. Ik zou geen leven meer hebben op kantoor tot deze in Thomas’ beleving zeer onrechtmatige daad was rechtgetrokken, ik een andere baan nam, of in mijn graf lag. Dus zat ik dringend verlegen om een uitvlucht, een aannemelijke smoes die de voor hem zo pijnlijke waarheid kon verbloemen. Alleen op die manier zou ik niet voortdurend last hebben van zijn geweten.

‘Ik heb hem uitgeleend. Een weekje. Direct na aanschaf. Want... iemand moet het toestel voor mij instellen, ik ben daar niet zo handig in. Blijkbaar heeft hij hem goed nagelopen en alle mogelijkheden doorgetest. Zelfs de camera. Waarvan ik nu pas weet dat die erop zit, dankzij jou. En die ik zelf dus nooit gebruikt kan hebben.’ Ik grijnsde in al mijn onschuld mijn tanden bloot.

‘Wie mag dat dan wel zijn?’

‘Een kennis. Buurman, bedoel ik. Die ken je natuurlijk niet. Aardige vent die Willem, vrijgezel en o zo handig met apparaatjes als dit.’

Thomas bromde en keek mij schattend aan. Ik probeerde om niet te knippen en mijn blik niet af te wenden. ‘Gelukkig dan maar,’ zei hij uiteindelijk. ‘Want als ik zo’n vrouw had als die van jou, zou ik haar eeuwige trouw zweren.’

‘Nou, de paar jaar dat wij met elkaar getrouwd zijn, voelen al aan als een eeuwigheid,’ grapte ik om de boel luchtig te houden. Thomas had haar in al die tijd op hooguit een of twee bedrijfsuitjes gezien en haar volgens mij nog nooit gesproken, dus hij wist echt niet waarover hij sprak. De verstokte vrijgezel. Voor zover ik wist had hij nooit langer dan twee dagen een vriendin gehad. Dus wat wist hij van eeuwige trouw? Als vliegtuigspotter bracht hij al zijn vrije tijd liever door langs de start- en landingsbanen van vliegvelden, dan dat hij thuis op de bank zat. En ik kon mij haast niet indenken dat het de optimale plek was om een leuke vriendin te ontmoeten. Alhoewel, had ik niet zelf voor de grap met iemand afgesproken pal naast een vliegveld?

Er klonk een zelig, snel wegstervend piepje. Het scherm werd eerst dof, daarna zwart.

Ik schoot overeind. ‘Shit.’

Thomas draaide mijn hand waarin ik de telefoon vasthield en keek mee op het scherm. Hij drukte op wat toetsen. ‘Hij is leeg.’

‘Shit.’ Op een of andere manier was mijn woordenschat ineens drastisch beperkt.

‘Dan laad je hem toch gewoon op. Moet ik je vandaag álles uitleggen?’

‘Shit.’

Ik had wel een telefoon, maar geen oplader. Geen moment aan gedacht.

3.

In de pauze bestelde ik op internet een oplader. Dat was kinderlijk eenvoudig. Merk en modelnummer in een zoekmachine intikken, creditcardnummer opgeven en binnen twee dagen zou de oplader bij mij op de mat vallen. Thomas vond het maar niets. Hij bood aan het toestel mee naar huis te nemen.

‘Ik heb thuis een lade vol met adapters. Er past er vast wel eentje,’ zei hij. ‘Morgen krijg je hem opgeladen en wel terug.’

Hij keek mij iets te gretig, dus sloeg ik het aanbod af. De foto's die ik had gezien waren niet onzedelijk, het waren maar eenvoudige portretten, maar toch achtte ik Thomas in staat het complete geheugen te wissen, inclusief mijn telefoonnummers en berichten, in zijn kruistocht tegen oneerlijkheid. Hoewel hij het niet liet merken, was hij misschien nog niet helemaal overtuigd dat ik Elsie niet bedroog en eerlijk gezegd kon ik hem niet helemaal ongelijk geven. Zou ik het wel geloven als de rollen omgedraaid waren? Ook was ik huiverig voor wat hij nog meer op dat toestel kon aantreffen als hij er op zijn gemak ik ging rondsnuffelen. Nee, dat toestel moest echt niet met hem mee naar huis!

En zo zat ik dus met een lege accu. Hoe moest ik de komende twee dagen overbruggen? Ik had natuurlijk nog mijn oude telefoon, maar daar zat nu de chip uit het gevonden toestel in. Toen Elsie gisterenavond de trap afliep, wist ik zo snel geen andere plek te bedenken waar ik hem kon laten. Er zat niets anders op. Vanavond moest ik nogmaals de chips verwisselen, zodat mijn oude telefoon weer mijn eigen telefoonnummer kreeg. Mijn mooie nieuwe telefoon zou twee dagen lang onbruikbaar blijven en ik kon hem maar beter goed verstoppen.

In de auto op weg naar huis schoot mij iets te binnen. Het bericht dat ik gisterenavond in een impuls had verstuurd naar, hoe heette ze ook al weer, o ja, Jessica. Ik was toch wel benieuwd of er een antwoord op mijn stiekeme bericht was gekomen op mijn oude toestel met daarin de gevonden chip. Voor het slapen gaan had ik hem in een lade van het wandmeubel opgeborgen. Durfde ik te kijken?

Thuis wachtte mij echter een onaangename verassing. Ik zag mijn oude telefoon zomaar open en bloot op de eettafel liggen. Met een angstig voorgevoel pakte ik hem op. Er was inderdaad een nieuw bericht binnengekomen. Sterker nog, het was geopend! Dat op zich was al een ramp, maar niet eens de hoofdreden waarom ik in paniek raakte. Mijn hart kromp ineem

omdat er vlak voor mijn thuiskomst via deze telefoon een bericht terug was gestuurd naar die Jessica!

Dat kon maar één ding betekenen...

Met bonkend hart en trillende vingers las ik de twee voor mij onbekende berichten door.

‘Ik zal er zijn. Eindelijk in het echt!’ was het antwoord op mijn nepuitnodiging om elkaar bij het vliegveld te ontmoeten. ‘Verheug me op de ontmoeting,’ had Elsie daar enkele minuten geleden op geantwoord. Shit. Ik knipperde nerveus met mijn ogen en veegde het zweet van mijn voorhoofd. Elsie was natuurlijk in de veronderstelling dat ik haar bedroog, zo goed kende ik haar wel. Logisch ook, het was immers mijn telefoon die ze had gevonden. Zij wist niet dat de chip in dit toestel van iemand anders was. In haar kwaadheid had ze op het bericht van Jessica geantwoord en dat kon maar één ding betekenen. Ze ging de confrontatie met die vrouw aan om haar eens flinke de les te lezen. Hoe ze het in haar hoofd haalde om met een getrouwde man, met háár man, vreemd te gaan. Met mij zou ze ongetwijfeld later afrekenen. Elsie was niet hier en moest al op weg zijn naar het vliegveld. Mijn altijd jaloerse en achterdochtige echtgenote was op oorlogspad. Dat beloofde een fikse rel te worden

Ik moest haar stoppen voor het te laat was. Hoe, dat wist ik nog niet, maar dat kon ik tijdens de rit uitknobbelen. Het was namelijk ongeveer een kwartier rijden naar het vliegveld. Ik keek op de klok. Vijf voor acht. Dat redde ik nooit, want ik mijn bericht waar deze ellende mee begon had ik acht uur voorgesteld. Tenzij... Met trillende vingers tikte ik Elsie’s mobiele nummer in en kreeg een vreemde fluittoon te horen. Dat zul je altijd zien, net nu ik haar dringend nodig had was ze buiten bereik van de zendmasten. Ik propte de beide telefoons in mijn jaszak, het ultieme bewijsmateriaal om haar te overtuigen en zette koers naar het vliegveld. Acht minuten en vele verkeersovertredingen later reed ik het stoffige parkeerterrein naast de startbaan op. Het was er druk. Mannen met verrekijkers, scanners en camera’s stonden in de verte te staren. De een met een nog grotere telelens dan de ander. Ik parkeerde naast een frietkar en stapte uit.

Een man met een camera om zijn nek en een dienblad vol bakjes patat en bekertjes frisdrank in zijn handen liep naar een groep spotters, die pal naast de startbaan tegen het hek gedrukt stonden. De rest van het parkeerterrein bevatte slechts blik. Lange rijen lege auto’s. Een stem klonk uit de scanner die uit de broekzak van de man stak. Kay El Em Srie Srie Seerow clear to start... Een Nederlandse verkeersleider die een poging deed Engels te praten.

Wanhopig speurde ik het parkeerterrein af, maar nergens zag ik een spoor van Elsie's auto. Toch moest ze hier ergens zijn. Ik tuurde naar de lucht. Het was zwaar bewolkt en begon te schemeren. Ik probeerde logisch na te denken, niet echt mijn sterkste kant. De ontmoeting zou zich op een rustige plek moeten afspelen, dat kon niet anders. De berichten lieten weinig twijfel bestaan over wat er tijdens dat soort ontmoetingen gebeurde. Aangezien de mannen met hun camera's allemaal tegen het hek aan gedrukt stonden, de gezichten op de startbaan gericht, moest ik juist de andere kant op. Naar het bos dat aan de achterkant van het parkeerterrein grensde.

Ik liep er naartoe. Pal naast de begroeiing stond een gehavende donkerbruine Peugeot. Ik liep er langs en tuurde door het glas. Hij was leeg, maar de motorkap was nog warm. Vlak naast de auto verdwenen enkele smalle paadjes tussen het groen. Ik koos een paadje uit en stapte het bos in. Het rook er muf en ik kreeg het benauwd. Het was er onaangenaam donker, daar onder het bladerdek. Achter mij raasde een enorm vliegtuig met donderend geweld voorbij. Tussen de takken door zag ik hoe de lenzen en kijkers van de spotters het toestel volgden alsof hun levens er vanaf hingen.

Hoofdschuddend vervolgde ik mijn weg. Het geluid van het toestel stierf weg, een restje donker gebulder ergens hoog in de lucht klonk nog na. Daardoor hoorde ik te laat dat er iemand achter mij aan liep. Toen een struik ritselde en ik verschrikt omkeek, was het al te laat. Ik zag een korte, felle lichtflits. Het donderende geraas van een verouderd toestel uit een of ander ontwikkelingsland verzwolg mijn angstkreet.

4.

Ik lag in een kofferbak. In het donker in die veel te kleine ruimte. We reden door ruw terrein en niet zachtzinnig ook. Toen de auto eindelijk stopte zat ik onder de pijnlijke, beurse plekken. De auto schommelde terwijl iemand uitstapte en een portier werd dichtgegooid, maar minutenlang gebeurde er verder niets.

Tot de klep openging en frisse lucht zich de bedompte ruimte in wroeg. Het was buiten bijna even donker als dat het in de afgesloten kofferruimte was geweest. Moeizaam na te lang in dezelfde houding te hebben gelegen kwam ik overeind. Naast de auto ontwaarde ik het silhouet van een man. Hij kwam me bekend voor, maar het duurde even voordat ik hem kon plaatsen. Verbaasd keek ik de man met grote ogen aan. Het was Thomas. Wat deed die nou hier?

Blij als ik was dat hij me had gered, wilde ik hem vragen hoe hij me in godsnaam had gevonden en waar mijn ontvoerder was gebleven, want ik kon zien dat we ons op een afgelegen plek in een bos bevonden. De vraag werd echter al snel naar de achtergrond gedrukt, omdat ik mij plotseling iets belangrijks herinnerde. ‘Thomas! We moeten Elsie redden!’

‘Elsie?’ vroeg hij verbaasd. ‘Waarom moeten we haar redden?’

Terwijl ik uit de kofferbak klauterde keek ik schichtig om mij heen, want misschien was mijn ontvoerder nog in de buurt. Het leek veilig. Ik strekte mijn pijnlijke lichaam en probeerde te bepalen waar ik precies was. Een modderig bospad, met om ons heen niets dan dichtopeengepakte bomen. Heel in de verte klonk het geraas van een vliegtuig. Ik bevond mij dus nog steeds in de omgeving van het vliegveld, maar wel een stuk verderop.

‘Je had die telefoon beter aan mij kunnen geven, maat.’

Ik schrok van de hardheid in zijn stem en een koude rilling trok over mijn rug. Ik keek hem geschrokken aan. ‘Wat bedoel je?’

Hij hield het toestel omhoog, ik bedoel mijn nieuwe telefoon, en deed alsof hij het aandachtig bestudeerde. Ik klopte op mijn jaszak. Leeg. Allebei de toestellen waren weg. Hé, wat was dit allemaal?

Achter mij kraakte een tak en met een ruk draaide ik mij om. Mijn ogen waren aardig aan het donker gewend geraakt tijdens mijn onvrijwillige rit. Het leek net of er bij een groepje oude bomen iemand stond die ons observeerde. Ik keek over mijn schouder naar Thomas, maar die keek mij kalm en hooguit een tikje nieuwsgierig aan. En opeens wist ik hoe het zat. Thomas was helemaal niet mijn redder. Hij was mijn ontvoerder! Terwijl de angst om mijn hart kroop, kwam de gestalte los van het groepje bomen.

Ineens zag ik wie het was. ‘Elsie!’ riep ik met overslaande stem. Opgelucht haalde ik adem. Ik zag spoken, er was helemaal niets aan de hand.

Hoewel? Ze keek als een leeuw die een hert in de kudde heeft uitgekozen. Oei, oei, oei, mijn jaloezische vrouw die mijn oude toestel in een lade heeft ontdekt, schoot het door mijn hoofd.

‘Laat het me uitleggen, Elsie. De berichten en de foto’s hebben niets met mij te maken. Het is niet mijn telefoon.’

‘Hoe kom je er dan aan?’ vroeg ze scherp.

‘De chip komt uit een telefoon die ik heb gevonden. Vraag maar aan Thomas. Hij weet dat ik liep te klungelen met een vreemd toestel.’

Ze keek langs mij heen.

‘Hij heeft allebei de telefoons bij zich,’ bevestigde Thomas achter mij.

‘Uitstekend.’ Tegen mij vervolgde ze: ‘Wat betekenen die berichten?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘De vorige eigenaar van de telefoon had een actief avondleven.’

‘En de foto’s?’

Ik spreidde mijn handen. ‘Ik ken die vrouwen niet. Ik heb ze nooit ontmoet of gesproken.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Wie kwam er vanavond eigenlijk op dat bericht af?’

Elsie keek mij niet begrijpend aan.

‘Je hebt een bericht naar ene Jessica gestuurd. Heb je haar daarnet ontmoet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Snap je het nu nog niet? Dat was mijn eigen bericht.’

Ik staarde haar aan. Ik moest het verkeerd hebben gehoord.

‘Gisteren op weg naar huis was ik iets kwijt, weet je nog? En ik reed echt niet helemaal terug naar mijn werk om mijn autopapieren op te halen, sulletje. Het ging om die telefoon. Die *moest* ik terug hebben, want stel dat de vinder ermee naar de politie ging! Dan zat ik pas echt in de problemen. Dus bedacht ik zodra ik in de badkamer een beetje gekalmeerd was een noodplan. Ik belde Thomas op via de vaste lijn, met het verzoek om via zijn mobieltje een nepbericht naar mijn verloren toestel te sturen. Ik hoopte dat als ooit iemand mijn telefoon vond, die persoon in de berichten zou gaan rondneuzen en dan op mijn nepbericht zou reageren. Kleine kans natuurlijk, maar ik moest het proberen.’ Ze keek me spottend aan. ‘Binnen de minuut had ik beet. Alleen had ik geen flauw idee dat jij het was’

Ik voelde mijn gezicht kleuren. Terwijl ik in de woonkamer in de berichten zat te snuffelen, hing Elsie boven in de badkamer aan de lijn met Thomas. ‘Maar waar kennen jullie elkaar dan van?’

Ze wees achter haar. ‘Van het parkeerterrein bij het vliegveld. Ik kom daar regelmatig en op een keer ontmoette ik er Thomas. Ik kende hem natuurlijk al van gezicht van dat personeelsfeestje van begin dit jaar. We raakten aan de praat, bleken met dezelfde levensvragen in onze maag te zitten en veel van onze opvattingen sloten erg nauw op elkaar aan. We besloten te gaan samenwerken voor een betere samenleving.’ Ze keken elkaar aan op een manier die mijn maag in opstand bracht.

‘Ik had het pas door toen ik die foto’s zag,’ schamperde Thomas. ‘Uiteraard waarschuwde ik direct Elsie, waarop zij het huis doorzocht en in een lade jouw oude toestel vond. Een beetje naïef van je, Mark.’

‘Je neusde rond in de berichten en vergaapte je aan de foto’s,’ zei Elsie fel. ‘Door een afspraak met die zogenaamde Jessica te maken heb je bewezen dat je niet te vertrouwen bent.’

‘Maar dat was uit baldadigheid. Ik was nooit van plan hierheen te gaan.’

‘Ha! Dat zeg je nu, omdat je geen kant meer op kunt. Je klinkt nu net als mijn ex-man, de sukkel. Net zoals hij ooit deed, bent jij hier toch maar mooi vrijwillig heengereden. Of niet soms?’ Haar ogen schoten vuur en haar vuisten balden zich. ‘Het is mijn taak om verleidingen op te ruimen.’

‘Verleidingen opruimen?’ Ik rilde.

Thomas zei: ‘Elsie plaatst contactadvertenties in regionale dagbladen. Daarin doet ze zich nadrukkelijk voor als getrouwde man.’

Elsie knikte. ‘Elke vrouw die daarop reageert, weet dat ze op het punt staat het leven van een echtgenote of zelfs een heel gezin kapot te maken. Na een korte berichtenuitwisseling volgt uiteindelijk altijd een uitnodiging voor een ontmoeting. Daar aangekomen ontmoet ze Thomas, zodat het allemaal echt lijkt. Hij is vrijgezel, dus gun ik hem dat pleziertje met liefde. Onverwachts duik ik dan op, speel heel even de beledigde echtgenote om het wat spannender te maken - en dan maak ik de foto die haar lot bezegelt. Zodra ze mij ziet, beseft ze wat ze heeft gedaan, maar een weg terug is er niet. Zodra ik met haar klaar ben, kunnen getrouwde vrouwen zoals ik weer wat rustiger slapen. Een potentieel gevaar is uitgeschakeld.’

Thomas liep op mij af, met in zijn hand de gevonden telefoon. Elsie’s telefoon. Hij draaide het display mijn kant op. Daarop was de foto te zien die hij op het werk van mij gemaakt had. *De foto die mijn lot bezegelt*, klonken Elsie’s woorden nog na in mijn hoofd. Hij draaide het toestel van mij af. De blauwige gloed van het scherm bescheen zijn ongeschoren gezicht en deed zijn oogwit oplichten. Hij leek wel een spook.

Plotseling dacht ik terug aan het moment waarop hij de foto’s op de telefoon ontdekte. De emoties die zijn gezicht overspoelden. Afkeer, boosheid en een zweem van andere emoties die ik op dat moment niet kon thuisbrengen. Nu wist ik wat het was geweest. Herkenning en ongeloof, zorgvuldig onderdrukt om zichzelf niet te verraden. Hij kende de foto’s natuurlijk allang, of beter gezegd: de vrouwen die erop stonden. Hij was erbij toen de opnamen gemaakt werden! Vind je het gek dat hij mij ineens met andere ogen bekeek.

‘Maar,’ stamelde ik. ‘Waarom doet die telefoon het ineens weer?’ Het was eruit voor ik er erg in had. Wat maakte het ook uit, het was een stompzinnig detail, vooral op dit moment.

‘Altijd handig, zo’n usb-lader. Daarmee laad je bijna elke telefoon op, zelfs in de auto,’ zei Thomas spottend. ‘Dan hoef je geen speciale oplader te bestellen en er dagen op te wachten. Had je zelf aan moeten denken.’

‘Jullie zijn gek!’ Mijn stem sloeg over.

Ongemerkt kwamen ze dichterbij en voor ik het wist was ik ingesloten. Ik wilde een vluchtpoging wagen, maar juist op dat moment greep Thomas mij stevig bij een arm beet en draaide die op mijn rug. Ik jammerde van de pijn.

‘Je weet wat je te doen staat,’ zei Thomas op grimmige toon.

Elsie knikte en haalde een mes tevoorschijn.

Mijn hart kromp samen.

‘Jullie komen hier niet mee weg! Al die berichten en foto’s in de telefoon, trouwens je bent altijd te traceren met zo’n ding.’

‘O? Is dat zo?’ vroeg Elsie poeslief. ‘Nou, misschien moeten we daar dan maar wat aan doen.’ Ze keek mij grijnzend aan. De punt van het lemmet hield ze op mij gericht, op ooghoogte. Haar oogwit was opvallend helder in de donkere nacht. Als op een onhoorbaar signaal draaide ze zich bliksemsnel om en rende verrassend snel over het pad terug in de richting van de geluiden van het vliegveld. Thomas gaf een ruk aan mijn arm die mij gekleurde vlekken deed zien en voerde mij dieper het bos in. Ik wist dat ik er niet levend uit zou komen.

5.

Opnieuw kwam ik bij. De natte bosbodem drong door mijn kleren heen. Het regende lichtjes. Ik stond op en voelde aan de bult op mijn hoofd. Wat was er gebeurd? Ik veegde bladeren en andere troep van mijn kleren af en begon doelloos te lopen. Waar moest ik heen? Het was intens donker en vliegtuigen hoorde ik ook niet meer.

Strompelend liep ik maar door. Takken striemden mijn gezicht. Ik ontweek nog net op tijd een dikke stronk, maar struikelde toen ik in een ondiepe kuil stapte. Het was gekkenwerk. Plotseling priemde een felle lichtbundel door de nacht. Hij zwaaide langs takken en stammen, tot hij mij gevonden had en plotseling star op mij bleef rusten. Meteen klonk er geschreeuw en opgewonden geroep. Meer lichtbundels verschenen en die kwamen allemaal wild schommelend op mij afgestormd.

Mijn belagers zaten weer achter mij aan! Ik draaide mij om en wilde wegrennen, maar voelde al een hand op mijn schouder. ‘Staan blijven!’ riep een stem vlak bij mijn oor. Ik brulde van angst, schudde mij los en strompelde weg. Ineens lag ik languit, met mijn gezicht in natte, halfverrotte bladeren gedrukt. Dit was een brute overval! Ik moest weg, opstaan, vluchten, keihard gillen. Maar stevige handen hielden mij in bedwang en trokken mij weer rechtop. Met mijn handen op mijn rug werd ik door een groep mannen naar een open plek een heel stuk verderop gebracht waar een gedimd licht brandde. Er stond een witte bestelbus, waarvan de zijdeur was opengeschoven.

‘Je staat onder arrest. Alles wat je zegt kan en zal tegen je gebruikt worden.’

De mannen in hun donkere kleding en met bivakmutsen over het hoofd duwden mij de bestelbus in. Ik hoorde iemand achter mij zeggen: ‘Hij was nog een heel eind gekomen.’ Een tweede stem zei: ‘Gelukkig kon zijn vrouw op tijd vluchten en alarm slaan bij die spotters. Anders was ze in de struiken naast de landingsbaan door hem aan repen gesneden. Het was écht op het nippertje, zag je hoe haar kleding eruit zag, en die snijwonden in haar armen! Wat een gruwelijk monster hebben we opgepakt.’

De eerste agent weer. ‘Samen met de getuigenverklaring van nota bene zijn eigen collega is deze zaak zo goed als rond. Twee van de vermiste vrouwen zijn inmiddels gevonden en geïdentificeerd. Jammer dat die collega pas vanavond met die foto’s op de proppen kwam en niet meteen toen hij ze ontdekte.’

‘Deze smeerlap bewaart foto’s van zijn slachtoffers in zijn telefoon.’ Er klonk afkeer door in de stem. ‘Je houdt het toch niet voor mogelijk. En ze dan ook nog aan een collega laten zien. Schofterig! Wat een beest!’

‘We zaten hem de laatste dagen op de hielen, het kon gewoon niet lang meer duren. Gelukkig hebben we hem vannacht te pakken gekregen voordat hij opnieuw kon toeslaan. Die psychopaat heeft heel wat moorden op zijn naam staan.’

In de verte riep iemand: ‘We hebben zijn telefoon en een joekel van een mes in een droge greppel gevonden!’

De zijdeur schoof dicht zodat ik de stemmen niet meer kon horen. Met een diep grommend geluid zette het voertuig zich in beweging. Ik zat totaal versuft op het bankje en staarde naar de wand tegenover mij. Met een agent aan elke kant naast mij, hobbelde ik het modderige bospad af.

Noot van de auteur

In veel van mijn verhalen speelt techniek een rol. Probleem is alleen dat wat vandaag nieuw is, morgen alweer ouderwets is. Oorspronkelijk had de telefoon uit dit verhaal een monochroom schermje met blauwe achtergrondverlichting. Er is een tijd geweest dat dit zeer hip was. Het was ver voor de aanraakschermen en een camera zat er al helemaal niet in. In deze versie van het verhaal heeft het toestel daarom een kleine opknapbeurt gekregen, het kwam wat stoffig over.

Ook zit er in de meeste verhalen die ik schrijf wel een kern van waarheid. Ik mag wel nieuwe telefoons kopen en mijn vrouw is niet jaloers, ze lijkt in geen kanten op Elsie. Maar ik stapte op een avond de voordeur uit om een vuilniszak weg te gooien, toen ik zomaar een telefoon vond. Je snapt het al. Een hypermodern toestel met blauwe achtergrondverlichting en krasloos in zijn plastic beschermhoesje.

Eenmaal binnen bekeek ik het adresboek en een paar berichtjes in een poging te achterhalen wie de rechtmatige eigenaar was. Inderdaad, ik ben degene die zelfs een tientje nog naar de politie brengt (nou ja, bij wijze van spreken dan). Zodoende kwam ik op het idee voor dit verhaal, dat ik jaren later pas zou schrijven. Wat nu als iemand een telefoon vindt met raadselachtige berichten... Voor wie het wil weten: de telefoon bleek van iemand te zijn die twee huizen verderop op bezoek was. Daar kwam ik achter omdat een berichtje aan mijn buurman gericht was. Dus heb ik daar maar eens aangebeld.

2004-2011 Kees Krick

www.keeskrick.com